

Csutkamanó, a fekete ég és a viharherceg

Éjszaka volt, a csillagok is alig világítottak. Pedig felhők sem takarták az eget, így csakis arra lehetett gondolni, hogy eső lesz vagy valami különös zajlik az égbolton.

Csutkamanó a fűben heverészett, úgy tervezte, kint alszik a házikója előtt és megnézi a hullócsillagokat.

De nem hogy ilyesmit nem talált, hanem a koromfekete éjszakában SEMMIRE sem lelt, ráadásul félni kezdett.

Hm..... a gyermekek világában, a földön, ilyenkor csudajó lehet.

Alszanak a gyerekek a párnáik között, szobácskáikban, biztosan nem fürkészik az eget, hanem RÓLAM ÁLMODNAK.

Csutkamanó ekkor már vakarózott és érezte, hogy valami nem stimmel.

Betyárvilág, ha rólam álmodnak a gyermekek a Földön, akkor én ezt miért nem érzem?

Mintha valaki elvágna az álmokat, mintha egy nagy sötét felhő az álmvilágot falta volna fel.

Ekkor hallotta meg az első kiáltást: - Hahó, Csutkamanó, merre vagy? S nemsokára jött a második szólítás: - Csutkamanó, előbújniál végre, hiszen Veled szeretnék játszani!

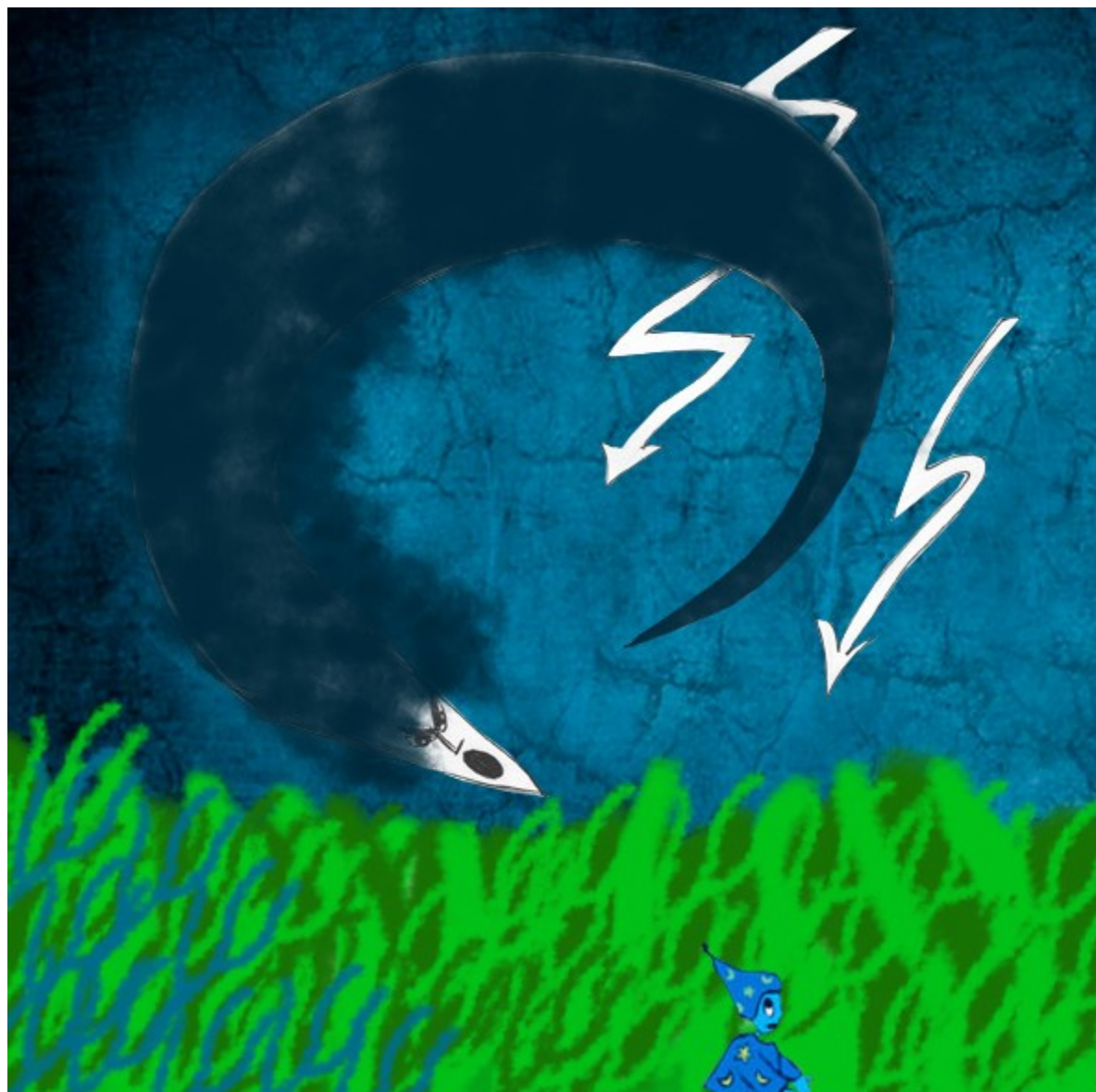
Kiabáltak a gyermekek, hívogatták a kis manót, de hiába.....

Csutka nem látta őket, érezte, valaki az álmaikba férközött, s nem akarja, hogy a gyermekek manóról álmodjanak. De ki akarja ellopni a kisgyermekek álmait?

Manótarhonya, ennek utánajárok – mondta mérgesen Csutkamanó és a varázssípjába fűjt.

Az ég felől dörmögő hangot hallott. – Ki nem enged engem aludni? Ki merészel a legnagyobb csendben sípot fújni? Kettétöröm a bitangot, de most rögtön! – reccsent a reszelős hang, s a mi kis manónk mielőtt szörnyethalt volna, még egyszer belefűjt a varázssípjába.

Ekkor csak azt látta, hogy az égen lévő irgalmatlanul hatalmas fekete takaró összecsavarodik és kúszni kezd utána, el akarja őt kapni!

Manómindenség, szenthabakukk!!! – kiáltotta Csutkamanó és fejest ugrott a mezőszéli első ürgelyukba. S mintha megszűnt volna a fenyegető suhogás, elcsendesedett kint a szél, vékonyka hangokat hallott s rádöbbsent, a tündérikrek sétafikálnak a manócska háza előtt s már ott kóboroltak a rét szélén, biztosan a barátjukat keresik....
Jaj, csak nehogy bajuk essen!!!

Lári-fári, dehogy esett bajuk, a dörmögő Viharherceg ugyanis, amint megpillantotta a tündérikreket, azonnal belázasodott, kipirult az arca és SZERELMES lett! A viláért sem akart volna ártani a két varázslatos gyönyörű tündérlánynak, inkább hintáztatta alattuk a selymes füvet. - Mit kerestek ti manóföldön, tündérikéim? – kérdezte tőlük ártatlanul, kedvesen. Azok meg hetykén odavágták neki: - Nem mit, hanem kit. A barátunkat, Csutkamanót!

A dörmögő Viharherceg nem ilyen választ várt, s úgy döntött, kiábrándítja a lányokat a minimanóból. – A kis manóra semmi szükség, higgyétek el!

A gyermekek sem róla fognak többé álmodni, hanem énrólam, a nagy Viharhercegről! Elválasztom az álmovilágot, nem lesznek itt többé manók, játékos álmok, a gyermekek még éjszaka is csatázni fognak, harcolni, kardozni, küzdeni!

Tündérikéim, még titeket is megvédelek, ígérem! – mondta hősiesen a dörmögő hangú Viharherceg, de a lányok szívét nem puhította meg. Ők a barátjukat szerették volna

Csutka Manó meséi

megmenteni s trükkösen így válaszoltak. – Szeretsz Te énekelni Viharherceg? Énekeljünk Neked egy lágy, andalító kis dalocskát? Olyat, ami megsimítja a lelkedet? – Nem tudok énekelni, csak dörmögni, villámokat szórni, mennydörgést teremtek minden köhintéssel! A lelkemet meg nem lehet megsimítani holmi dalocskákkal, a szívemet rabul ejtettétek, azt beismerem, de kemény vagyok és nem érint meg engem semmilyen ének vagy zene! A tündérikrek azonban próbára tették a kőkemény uraságot és énekelni kezdtek:

Ha szeretsz és nevetsz, akkor velem lehetsz,
Ha dühítség és nyüszítség, akkor mást sem tehetsz,
Mint egyedül maradsz - akár szét is pukkanhatsz,
De ki fölött uralkodsz, ha egyedül vagy?
Senki sem fél Tőled, önmagad rabja vagy!

A tündérikrek hangja igazgyöngyökként gurult szét a mezőn, ragyogott minden s Viharherceg szíve-lelke összefacsarodott a gyönyörű ének hallatán. Sírni kezdett, bömbölt és zokogott, az ég pedig kivilágosodott, lehullott az óriási fekete lepel.

Viharherceg akár egy nagy szívárványos buborék – szétpukkant s csak egy dörmögő nevetés hallatszott az égbolt felől. – Megszabadítottatok! Köszönöm nektek! Nem vagyok önmagam rabja és nem leszek többé mogorva! Köszönöm nektek, már olyan voltam, mint a kő! Kemény és magányos! Most legalább visszakerülök a bárányfelhők világába, egy kis izmos villámlegény leszek, fénylő villával, karddal, de legalább tudok majd szeretni és nevetni!

Ha kíváncsiak vagytok rám, megtaláltok a Tejút végén!

Csutkamanó ekkor előbújt az ürgelyukból és átölelte két kis barátját.

- Hálás köszönet! Hogy is énekeltétek azt a tündéri dalt? Megtaníjtátok velem is? – kérdezte szégyenlősen és halkán kuncogni kezdtek mindhárman.... ... ha szeretsz és nevetsz, akkor velem lehetsz, ha dühítség és nyüszítség, akkor mást sem tehetsz, mint egyedül maradsz, akár szét is pukkanhatsz, de ki fölött uralkodsz, ha egyedül vagy? Senki sem fél Tőled, önmagad rabja vagy!!!

Vége